

Тамара БУНТА
ЗМЯЮКА ПАД КАМЯНЮКАЙ

Апавяданне

Маёй сяброўцы Волі бацькі купілі чарапаху. Надта пацешную: яна катала на сабе Вольчыных лялек, кубікі, кніжкі, запаўзалапад ложак і пад шафу, і мы з Воляй выцягвалі яе адтуль. Чарапаху назвалі Марусяй.

Улетку Воля выносіла чарапаху з хаты і пускала яе пагуляць на свежым паветры. І вось аднойчы чарапаха прапала. Мы яе шукалі-шукалі ў высокай траве, але так і не знайшлі.

Каб Воля не плакала, бацькі падаравалі ёй кацяня. Таксама пацешнае: яно гуляла з паперкай, падвешанай на нітцы, качала па падлозе маленькі мячык, забіралася да нас на калені і пачынала вуркатаць.

Неяк мая мама праполвала ў агародзе градкі і раптам закрычала:

– Вой, змяя!

Я падскочыла да мамы. Сапраўды, сярод агуркоў з-пад каменя высоўвалася змяіная галава.

– Назад! – крыкнула мама. – Укусіць!

Я стрымгалоў кінулася ў хату.

– Сашка! – закрычала брату. – Змяюка пад камянюкай!..

Брат, а за ім бацька, ужо беглі ў агарод. Сашка падхапіў з зямлі палку. Маці, раскінуўшы рукі, не пускала яго на градкі.

– Укусіць! – крычала яна немым голасам.

Але брат нырнуў ёй пад руку, палкай падхапіў камень і перавярнуў яго. Камень перакуліўся і... Мы збянтэжыліся, а брат двума пальцамі схапіў “камень” і патрос яго перад маім носам:

– Дык гэта ж наша Маруська!

Усе пачалі смяяцца, а мама, бадай, гучней за ўсіх. Ад страху.

Я ўзяла чарапаху, прыціснула да сябе і з усіх ног пабегла да Волі.

– Маруся знайшлася!

А брат потым яшчэ доўга дражніўся:

– Змяюка пад камянюкай! Змяюка пад камянюкай! Ратуйся, хто можа!..

Вясёлка. – 2014. – № 2. – С. 16.